

VÝMĚNA

Jana Javorská

Jana Javorská

VÝMĚNA

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-012-0 (ePub)

978-80-7512-013-7 (mobipocket)

978-80-7512-014-4 (pdf)

KAPITOLA 1.

Nina se probudila do slunečného rána, ale raději by dneska oči ani neotvírala.

„Ještě že je sobota.“ Pomyslela si.

Vzpomínky na včerejší noc se jí ztrácely v mlhách.

„Sakra, musím už přestat s tím chlastem.“ Protřela si oči a hrabala se z postele, aby našla nějakou pilulku, která by zastavila ten rachot tisíců kováříčků tepajících v její hlavě naráz.

Pak se podívala na postavu spící vedle sebe a proklela se. Jak to, že to zase udělala, když si už minule přísahala, že to bylo naposledy. Matně si vzpomínala, kde k tomu klukovi vlastně přišla. Dnes ale rozhodně nemá náladu na jakékoli vysvětlování nebo snad nadějně sliby.

Neomaleně s dotyčným zatřásla, aby ho co nejrychleji dostala ze své postele a zároveň z bytu.

„Vstávej, dělej! Za chvíli přijde manžel!“ Kluk něco rozespale zamumlal.

„Tak dělej ksakru!“ Popohnala ho.

Kluk se konečně posadil a začal si pomalu navlékat oblečení.

Zabralo to. Ačkoli byla Nina svobodná, vždycky to ráno používala, aby se vyhnula nechtěným ranním konverzacím po probdělé noci. Mohla se pak v klidu vrátit do postele, aniž by po ní někdo něco chtěl.

Kdyby si dělala na nohách postele zářezy, s kolika mužskými už spala, určitě by už měla všechny nohy postele ohlodané jako od bobra. Ve svých 33 letech byla stále svobodná a nehodlala na tom nic měnit. Dokonce neměla ani žádnou vážnou známost, jen spoustu těch nevážných. Snad jen Igor, automechanik, byl její věrný pejsek, který přiběhl pokaždé, když zapískala. Držela si ho patřičně od těla jako správná mrcha, aby si mohla žít svým vlastním způsobem života a nemusela se nikomu přizpůsobovat.

Dávno už jí navrhoval, že si ji vezme, ale ona se mu pokaždé jen vysmála. Vždy mu řekla, že jakmile dostane chuť prát nějakému chlapovi slipy a ponožky, tak mu dá zaručeně vědět jako prvnímu. Samozřejmě věděla, že se to jen tak honem nestane, pokud vůbec někdy.

Jakmile se za mladíkem zaklaply dveře, pospíchala na záchod. Pak našla v lékárničce poslední ze dvou prášků na bolest hlavy a řádně ho zapila studenou vodou. Chvilku váhala, zda polknout oba najednou, ale pro jistotu si nechala jeden zbývající na horší časy.

Rychle hupsla zpátky do postele a okamžitě znovu usnula. Když se konečně probudila, hlava už jí nebolela a mohla v klidu vylézt z postele a udělat si kafe. Poté si ho odnesla na balkon svého dvoupokojového bytu, zapálila si cigaretu a v klidu si vychutnávala pocit svobody a volnosti.

Tohle byla chvíle, kterou jí všechny kolegyně v práci záviděly. Ona jediná byla dosud v kanceláři svobodná a bez jakýchkoli závazků. Práce účetní ji sice moc nebavila, ale naštěstí byla dobře placená, takže si mohla dovolit platit nájem a ještě jí i sem tam zbylo na nějaký ten značkový skvost v obuvi, na což byla ulítlá.

Její botník čítal neskutečný počet párů bot, které ani nenosila nebo je měla na nohou jen jednou. Každý, kdo tu její sbírku kdy viděl, žasl nad její mánií. Kamarádka Dana tolikrát žebřala, aby si mohla některé půjčit, ale Nina byla neoblomná.

Sice měly obě stejnou velikost nejen nohou, ale i šatníku a mohly si vyměňovat svršky dle potřeby, tak na boty si Nina nikdy nenechala sáhnout. Byly její pýchou a radostí.

Najednou ji napadla myšlenka, jak konečně zabránit těm věčným alkoholovým dýchánkům a situacím, se kterými se rozhodně nemohla nikde chlubit. Co kdyby se opravdu už konečně vdala? Jenže kde hledat toho pravého? Přeci nepřistoupí na Igorovi návrhy a neudělá tu blbost, že se uváže do trvalého svazku jen proto, aby sama sobě zabránila dělat spoustu dalších přehmatů? Rychle tuto myšlenku opět vypudila z mysli. Ještě nenastal ten pravý čas.

Navíc by po ní určitě Igor chtěl nějakého pokračovatele rodu, což by neodmyslitelně znamenalo konec udržované figury. Žádná posilovna, spinning, či kolečkové brusle by už nenaplňovaly její život adrenalinem. Takže nuda. Kdepak, rodičovství a manželství musí ještě nějaký ten pátek zaručeně počkat. Navíc při posledním potratu jí doktor sdělil, že možná se už dětí ani nedočká, nebude-li tenhle poslední. Možná, kdyby tolik nepila, nesehlávala by její antikoncepce.

Dokouřila, dopila kafe a spěchala do sprchy. Nejprve si zajde nakoupit a pak se teprve uvidí, co s načatým večerem.

Když nandávala zboží zpět do košíku u pokladny, zazvonil jí v kabelce telefon. Nejprve ho ignorovala, věděla, že pokud je to v tuto víkendovou hodinu něco důležitého, dotyčný se ozve znovu.

Další zvonění se ozvalo, když vyjížděla z parkoviště u supermarketu. Zastavila tedy na kraji výjezdu a vyhrabala telefon ve zmeti obsahu kabelky. V seznamu zmeškaných hovorů objevila Igorovo číslo. Chvilku váhala, zda se mu má ozvat, ale nakonec si uvědomila, že nemá na večer žádný program a rozhodně se jí nechce zůstávat večer doma samotné.

Alespoň si u něho napraví reputaci. Její autíčko musí příští měsíc na technickou prohlídku a tak je nejvyšší čas, udobřit si Igora. Vytočila tedy jeho číslo a trpělivě poslouchala, jak telefon vyzvání.

„Ahoj zlatíčko, vidím, že jsi po mně zatoužil, co se děje?“

„Ahoj pusinko, nechceš si dneska zajít do kina nebo na večeři? Mám volný víkend.“

„A co bys řekl tomu, kdybych se pokusila spáchat večeři sama? Nějak se mi dneska nikam nechce. Právě jsem nakoupila.“

„No když myslíš. Doufám jen, že to zase nebude něco extra zdravého, typu brokolice a podobně. Víš dobře, že na tom si já zrovna moc nepochutnám.“

„No dobrá. Takže zase špagety.“ Povzddechla si Nina nad jeho chutěmi.

„A nemohla by ses pokusit třeba o čínu?“ Žadonil Igor ve snaze ukořistit k večeři alespoň nějaké maso.

„Pokusit se můžu, ale výsledek nezaručuju.“

„Tak já přinesu raději dvě láhve vína, aby se nám případně spravila chuť.“

„A co kdybys to rovnou uvařil sám, když mi tolik věříš?“

„Já to tušil hned od začátku, že to nebude jen tak. Fakt nechceš jít raději do restaurace?“

„Bud' riskneš moji čínu, nebo si vař sám.“ Rozhodla rázně a nebylo pochyb, že o tom více nehodlá diskutovat. Na to už ji Igor moc dobře znal a věděl, jak je paličatá.

„OK, v šest jsem u tebe hladovej jako vlk.“

„No jestli máš tak velké oči, tak si dej raději po cestě nějakou rychlovku.“

„Ta bude po večeři.“

„Na rychlovky ti kašlu, to sem raději ani nejezdí.“

„To byl joke, dyť víš, že já to přeci ani odfláknout neumím.“

„To bych ti, chlapečku, ani neradila. A přines portský, mám na něj chuť.“

Bez rozloučení zavěsila. Byla zvyklá chlapům rozkazovat a nikdy neuznávala kompromisy. Bud' bude po jejím, nebo šmytec. Tento způsob života jí vyloženě vyhovoval. Nerada s někým diskutovala. Díky svým krásným dlouhým hnědým vlasům, modrým očím a dobře udržované postavě si stále ještě mohla nevybíravě diktovat podmínky. Byla sebevědomá a věděla, jak moc tím chlapy dráždí.

Mohla si dovolit módní výstřelky, které by jen tak nějaké ženě neslušely. I když na ramínku vypadaly mnohdy příšerně, Nina v nich byla vždy za modelku. Každý kus oblečení uměla dokonale sladit a přizdobit nějakým osobitým doplňkem, takže se za ní na ulici otáčeli nejen muži, ale mnohdy i ženy.

Na obdivné pohledy byla zvyklá, ale její kamarádky s ní nerady chodily na párty, protože věděly, že vždy bude středem pozornosti jen a jen ona. Nejen že byla velmi pohledná, ale byla i chytrá. Tak nějak se v ní skloubily přirozená krása a selský rozum.

Jediná Dana se s její konkurencí uměla vždy vyrovnat po svém. Takže když spolu vyrazily do nočních ulic, byly nebezpečný pár. Dana sice nebyla taková krasavice jako Nina, ale měla šarm a dokázala oslnit jinak. Nosila ježatý účes ostříhaný vždy na co nejkratší délku, takže měla až klukovský výraz, ale

postavu měla rovněž dokonalou, možná dokonce o malinko zaoblenější než Nina.

Byly nerozlučné přítelkyně. Ovšem Dana už byla rozvedená a měla pětiletou holčičku, o kterou se jí pomáhala starat její matka. Pracovala ve stejné firmě jako Nina.

Dělala sekretářku nejnepříjemnějšímu šéfovi, jaký se ve firmě vyskytoval. Jakmile už byla se silami v koncích, chodila si postěžovat Nině a ta na jejího šéfa platila. Mohla mu dokonce beztretně vynadat a vždy jí všechno prošlo. Měl pro ni slabost a stále si na ni dělal zálusk. Nina dokázala být i koketa a tak ho měla obtočeného kolem prstu.

Již od malička dokázala svým šarmem získat všechno, na co jen pomyslela. Její sestra Dita, jednovaječné dvojče, jí byla sice podobná k nerozeznání, ale ať dělala, co dělala, nikdy nedokázala tak manipulovat s lidmi, jako Nina. Dokonce v pubertě, když se Dita líbil nějaký kluk a chtěla s ním chodit, posílala na rande nejprve sestru, aby jí ho oťukala a připravila jí půdu. Vycházelo jim to dokonale a nikdo nikdy neodhalil jejich záměnu.

Nejlépe to fungovalo při vyučování. Když některá dostala špatnou známku z určitého předmětu, tak se druhý den za ni přihlásila na opravu sestra, která daný předmět zvládala lépe a obě tak měly vždy na vysvědčení většinou samé jedničky.

Jediný člověk, který je bezpečně rozeznal vždy a za jakékoli situace, byla jejich matka. S otcem to dokázaly občas skoulet tak dokonale, že pořádně nevěděl, která je která.

Praktikovaly by to snad dodnes, kdyby se ošklivě nerozhádaly při maminčině pohřbu před několika lety. Od té doby si šla každá svou cestou a netušila, jak se daří té druhé. Otec zůstal bydlet sám v domku nedaleko Plzně a Nina se vydala za prací do Prahy. Ačkoli se je snažil párkrát dát znovu dohromady, přesto jeho snažení vždy na něčem ztroskotalo.

A tak Nina neměla sebemenší tušení o tom, že se její sestra vdala a žije poklidným životem spokojené manželky se dvěma malými dětmi v rodinném domečku na druhém konci republiky v městečku Kaplice.

Dita měla hodného manžela, který jezdil s nákladákem a jako tirák trávil většinu času v zahraničí. Domů se vracel jen na víkendy a to se sotva stačil rozkoukat, trochu si odpočinout a už zase upaloval vydělávat peníze. Jelikož spláceli hypotéku, tak si Dita nemohla moc stěžovat na to, že je její manžel věčně pryč, protože jinde by tolik peněz sotva vydělal. Navíc byla na mateřské dovolené a občas si zaskakovala přivydělat na svoje bývalé pracoviště do nedaleké restaurace, kde pracovala před mateřskou dovolenou jako provozní. Ted' ovšem chodila brigádně pomáhat v kuchyni nebo umývat nádobí, když se v restauraci pořádaly nějaké zvláštní akce a přišlo více lidí než obvykle.

Měla plné ruce práce, aby vše v pohodě zvládala bez pomoci manžela. Malý pětiletý Adámek půjde příští rok do školy a tříletá Hanička nastoupila letos do školky na zkoušku na pár dní v měsíci. Až to bude na celou dobu, pak se snad bude moci Dita vrátit do zaměstnání. Už se moc těšila zpátky mezi lidi. Pátým rokem na mateřské už měla pocit, že začíná pomalu degenerovat. Kdyby ji občas nenavštívila kamarádka Šárka a nezpestřila jí všední den mezi úklidem, vařením, žehlením a hraním s dětmi, určitě by se z toho už zbláznila.

Každý pátek se tolik těšila, až se manžel Béd'a vrátí z cest a bude si chvilku hrát s dětmi, aby si ona mohla alespoň na chvilku odpočinout od jejich věčného štěbetání a hašteření. Ale namísto odpočinku se stejně věnovala Béd'ovi. Vyndala mu z tašky špinavé prádlo a hned ho naházela do pračky, sbalila mu ihned čisté, aby na nic nezapomněla.

Béd'a vyžadoval alespoň jeden den víkendu na odpočinek. A jelikož se na cestách moc kvalitně nestravoval, tak mu chystala vždy poctivou domácí stravu. Což obnášelo v pátek nakoupit vše potřebné a začít péct, pak uvařit teplou večeři a vymyslet něco na víkend. Nedej bože, aby bylo potřeba doma něco opravit nebo zařídit. A tak si z plánovaného odpočinku užila sotva chvilku, kdy děti obletovaly tatínka a nedopřály mu ani chvilku odpočinku.

V neděli ještě dobalit zbývající věci, zásoby jídla na celý týden a ještě honem něco upéct na cestu. A jak se na víkend vždy těšila, tak byla ráda, že už skončil.

KAPITOLA 2.

Nina nesnášela vaření, protože jí to nikdy moc nešlo a nebavilo ji to. Ale tentokrát se rozhodla udělat výjimku.

„Na špagetách není co zkazit.“ Řekla si a dala se do vaření. Měla natrénováno několik receptů, když vyloženě potřebovala někoho oslnit. Což se ale zase tak často nedělo.

Igor už byl zvyklý na její kuchařské umění, a když bylo nejhůř, přiložil ruku k dílu a omáčku dokořenil po svém. Každému jinému by to okamžitě hodila na hlavu a nedělala si s tím žádné starosti, ale pro Igora měla přeci jen slabost. Za odměnu mu pak milostivě dovolila, aby jí opravil vypínač v koupelně nebo vyměnil žárovku v lampě.

Přestože byla na ženu celkem manuálně zručná i v technických věcech, ráda ze sebe nechala dělat blondýnu a veškeré opravy v bytě a na autě zadávala některému kamarádovi, který byl zrovna po ruce. Stačil jediný úsměv a psí oči a dotyčný okamžitě naklusal a vše opravil na vlastní náklady.

Nina dochutila omáčku, připravila salát a čekala, až Igor zazvoní. Jakmile slila špagety, ozval se zvonek u dveří. Sotva otevřela, strčil Igor do dveří nejprve dvě láhve portského vína a pak si teprve dovolil vstoupit.

„No proto!“ Řekla místo poděkování a hned od něho přebírala láhve.

„Jdeš právě včas.“ Odložila láhve na kuchyňskou linku a začala nandávat špagety na připravené talíře.

„Otevři to víno, zatím.“ Diktovala a vršila omáčku s masem na špagety.

Igor postavil skleničky s vínem na stůl a posadil se.

„Tak dobrou chuť.“ Popřála mu Nina a pustila se do svojí porce.

„Neměla být čína?“ Dovolil si zaprotестovat, ale Nina ho hned zpražila pohledem.

„S tím je moc práce. Jez a nemel.“

„Zítra jedu na jih, nechceš jet se mnou?“ Prohodil jen tak a čekal na její reakce.

„To víš, kodrcat se v autě dvě hodiny po dálnici, to se mi opravdu nechce.“

„Jedu na motorce.“

„No a?“

„No že bys mohla jet se mnou. Nepojedu po dálnici, neboj. A myslím, že by se ti to třeba mohlo líbit. Uděláme si skvělý výlet. Můžeme se někde zastavit na dobrý oběd.“

„Nemám na to vybavení.“

„Něco ti seženu.“

„Jo, něco po starším bráchovi, to znám.“

„Nešil. Helmu mám náhradní, páteřák mi půjčí kámoš a ten zbytek už nějak vymyslíme.“
„To chci vidět jak.“
„Úplně normálně. Koženou bundu máš, pevné boty taky, rukavice půjčím.“
„Když já nevím.“
„Hele když se ti tam bude líbit, můžeme tam přespát a ráno domů, aby toho na tebe teda nebylo tolik, když nejsi zvyklá. Ale já myslím, že to v pohodě dáme.“
„Tak jo. Ukecal jsi mě. Nemám na neděli nic lepšího. Mohl by to být fajn výlet. Ale pojedesh se mnou jako člověk, jasný?!“
„Neboj, však mě znáš.“
„No právě. Když jsem tě viděla minule, letěl jsi jako magor.“
„Ninuško slibuju, že s tebou pojedu jako s vlastní.“
„Běda tobě!“
„Bude to super, už se těším.“
„Kam vlastně pojedeme?“
„Do Kaplic, za kámošem. Koupil nějakou káru a chce, abych mu ji skouknul, jestli je to dobrej kup.“
„A co tam budu dělat já?“
„Hele, zlato, chvílku to vydržíš. Dáme kafe, pokecáme a pak to můžeme vzít třeba až do Rakous. Tam jsou skvělý silnice. Jo a teď mě něco napadlo. Byla jsi někdy na Orlím hnízdě?“
„Co to plácáš? Jaký orlí hnízdo, co bych tam asi tak dělala?“
„Myslím Hitlerovo Orlí hnízdo. Úkryt za druhé světové války. Tam je to super. Je to vysoko v horách, a když se dostaneš až k němu, tak se jede ještě obrovským výtahem ve skále až na vrchol. Je tam restaurace. Dáme si tam něco dobrého. Co ty na to?“
„Zní to docela lákavě. Tak to беру.“
„To jsem moc rád. Bude to paráda.“
„Musím zavolat šéfovi a vzít si volno. Stejně ho tam mám ještě plno nevybranýho od poslední uzávěrky.“

Ráno Ninu probudil šramot v koupelně. Podívala se na budík a zjistila, že je sedm hodin. Igorova strana postele byla prázdná a on se zrovna sprchoval. Otočila se na druhý bok a chystala se opět usnout. Ještě ani nezamhouřila oči a už tu byl Igor ve veselé náladě a tahal jí deku.

„Vstávej, ospalče, jede se na výlet.“
„Mně se nikam nechce.“
„Včera jsi mi to slíbila.“
„Ach, jo. Proč já? Vždyť už jdu.“ Štrachala se pomalu z postele.
„Na stole máš snídani, za chvílku jsem zpátky, tak ať nemusím dlouho čekat. Znáš se.“
„No jo, porád.“
„Koukej vstávat, ale opravdu.“ Křiknul ještě ode dveří a zmizel.

Nina se pomalu loudala do koupelny. Vyčítala si, že kdyby mu nic neslibovala, mohla vesele prolénošit klidně celý den v posteli. Ovšem takový výlet může být celkem zábava a třeba jí v Rakousku někde zastaví, aby si mohla koupit

něco na sebe, nebo v bezcelní zóně nakoupí lacino parfémy. Začínala se pomalu těšit.

Sotva se stihla nasnídat a už dole zvonil Igor. Rychle naházela připravené věci do batohu a pospíchala za ním.

Igor jí podával helmu a připínal jí chránič páteře. Sám už bez něj nikam nejezdil, poté co se mu povedlo položit motorku, když mu nějaký důchodce nedal přednost na křižovatce a on mu přeletěl přes kapotu. Byl tehdy naštěstí jen lehce otřesený, protože zrovna nejel rychle. Ale být to ve větší rychlosti, mohlo to dopadnout mnohem hůř.

Jeden z jeho kamarádů jezdil bez chráničů a stálo ho to život. Proto když jednou zapomněl doma chránič páteře a dojel natankovat, musel se hned pro něj vrátit, protože si připadal jako nahý. Naštěstí byl v tomhle neoblomný, a když někoho vezl, tak jediné pořádně vybaveného.

Igor konečně zabočil na benzinku. Nina rychle sundala rukavice a helmu a pelášila na záchod.

„Neměla jsem vypít ráno tolik kafe.“ Houkla na Igora a zmizela za dveřmi s nápisem WC. Igor zatím v klidu natankoval a odtlačil motorku stranou od stojanu, aby si ještě mohli chvilku posedět a něco zakousnout a zakouřit si.

„Chceš kafe?“ Zeptal se jí Igor, když vyšla ze dveří a on zrovna zaplatil benzín.

„Jo, potřebuju cigáro. Jsem nějaká rozlámaná.“

„Chceš i něco k tomu? Oplatku nebo sendvič?“

„Hlad zatím nemám, jen si potřebuju srovnat záda támhle na lavičce.“

Igor natočil v automatu dvě kávy a odnesl je k venkovnímu posezení.

„Tak co, jak se ti to líbí?“

„No zatím žádnéj zázrak. Už nevím, jak bych si sedla.“

„Přestaň fňukat a kochej se. Copak necítíš tu vůni lesa, rybník ...? V autě to tak neprožiješ.“

„Myslíš tu močůvku, co jsem se jí dusila asi deset kilometrů? No to fakt jen tak v autě nezažiju.“

„Pesimisto.“

„Jakýpak pesimista? Když tak realista.“

„Doufám, že nebudeš kňučet celou cestu.“

„Když mi příště zastavíš dřív, tak ne.“

„Neboj, už tam brzy budeme. Skočíme si někam do hospody na oběd a pak se stavím na chvilku u kámoše a najdeme si nocleh. Znáš tam jeden skvělý penzion, kde můžu zaparkovat motorku do dvora.“

„Už jsem se lekla, že budeš chtít přespát u něho. Víš jak je to u mě s tím vstáváním. Když už mám volno, tak si hodlám přispat. S tím teda počítej.“

„Já vím, tady nám ta hodná paní majitelka udělá i snídani, až vstaneme. Už mě zná. Občas jsme tam s klukama přespali, když jsme jeli Rakousko.“

„No hurá. Tak jedeme, začínám mít hlad na pořádněj kus masa.“

Jakmile dorazili do Kaplic, zajel nejprve Igor zjistit, zda je v penzionu volno, aby si tam mohli odložit věci, převléci se a přezout do něčeho pohodlnějšího.

Bylo už celkem teplo, přestože byl konec dubna, ale pohybovat se po městě celý den v kožených bundách bylo celkem náročné.

Penzion byl sice plný, ale když paní majitelka viděla Igora, dala mu klíče od posledního pokoje, který měla vždy přichystaný pro vnoučata, kdyby přijela na návštěvu. Obvykle tento pokoj nepronajímala, jen opravdu ve zvláštních příležitostech.

Když Igor zaparkoval motorku a ubytovali se, vyrazili převlečení na oběd do nedaleké restaurace. Po cestě měli žízeň a Igor se těšil, že si dá konečně pivo, když už dneska nikam nepojedou. Potom zavolal kamarádovi a domluvil se s ním, že ho tak za hodinu navštíví. Nina z toho nebyla příliš nadšená a tak navrhla Igorovi, aby tam šel sám, že si mají spolu co povídat a ona by tam stejně jen seděla. Raději si zajde do města a pak bude lenořit v penzionu u bazénu.

Poté, co Igor odešel za kamarádem, vydala se Nina na prohlídku města. Pomalu obcházela náměstí kolem dokola a prohlížela si výlohy obchodů. Pak si koupila točenou zmrzlinu a sedla si na nedalekou lavičku a pozorovala dění kolem. Sluníčko příjemně hřálo a tak nastavila svoji pokožku slunečním paprskům. „Adame, Haničko!“ Ozvalo se za ní znenadání a dvě děti honící se kolem laviček zastavily přímo před ní a čekaly, až je jejich matka dojde. Děvčátko, zřejmě o několik let mladší než jeho bratr, vylezlo na lavičku vedle Niny a posadilo se. Zkoumavě si Ninu prohlíželo. Za chvíli se před ní postavil i chlapec, ukázal na ni prstem a zavolal na svoji matku: „Mamííí, ta paní vypadá jako ty!“

Nina se otočila směrem, kterým chlapec volal matku a krve by se v ní nedořezal. Několik kroků od ní stála její sestra Dita a zírala na ni s otevřenou pusou. Nina se vzpamatovala jako první.

„Panebože, ségra, co tady děláš?“

„Já? Já tady bydlím, ale co tady děláš ty?“

Najednou byly všechny šarvátky zapomenuty a sestry si padly do náručí.

Obě děti jen zvědavě přihlížely a čekaly, co se bude dít.

„Zlatíčka, tak tohle je vaše teta Nina, pojd'te se jí ukázat.“

Adámek vykročil nebojácně první a za ním se schovávala za zády Hanička.

„Tak podejte tetě ruku.“

Nina chytila obě děti za ruce. „Máš krásný děti, po mamince.“ Usmála se na ně a mrkla na Ditu. „Nebojte se, já jsem vaše teta.“

„Já se nebojím.“ Špitl Adámek, ale Hanička stále mlčela a bylo na ní vidět, že se stydí.

„Nechceš zajít někam na kafe?“ Zeptala se Dita a už pomalu všichni kráčeli k nejbližší kavárně.

Sotva si objednaly kávu a už se jedna přes druhou snažily vypovědět, jak se jejich život odvíjel celou tu dobu, co se neviděly. Když si po několika hodinách pověděly to nejdůležitější, slíbily si, že se určitě uvidí, až se bude Nina vracet s Igorem zpátky z Rakouska. Sice měli s Igorem původně jiné plány, ale určitě jí bránit nebude.